

Column in de reeks van Zincafé, waarin het motto 'Levenskunst in Leusden' centraal staat.

Door Hans Sybrandy

Het is al weer heel wat jaar geleden dat ik voor de klas stond, maar sommige leerlingen zal ik nooit vergeten. Bij hen heb ik verbluffende staaltjes levenskunst ervaren.

Neem Gerrit, in de les niet te houden, steeds het laatste woord, altijd, zeg maar gerust donderjagen. Maar op woensdagmiddag was Gerrit anders. Dan werkte hij. En hij was de beste hulp die de melkboer zich kon wensen. Voorkomend, beleefd, attent, met z'n 13 jaar een voortreffelijke middenstander in spe.

Of neem Ria, de tweelingzus van Monique. In de les altijd dollen wie wie is en helaas koos ik heel vaak de verkeerde naam, met als steevaste reactie 'Ik ben Ria en dat is Monique...'. Maar als een klasgenootje in de sores zat, stond Ria als eerste klaar om haar te helpen.

Ook moet ik nog vaak aan Richard denken. Een fantastisch joch, druk, veel praten, maar altijd recht door zee en niks achter de ellebogen. Toen ik op een vrijdagavond een klassenavond had, stonden er opeens 2 vreemde jongens in het klaslokaal. Oei, vergeten de voordeur op slot te doen. Je schrikt, het is al donker, je bent alleen met 25 jongelui, wat willen die 2 binnendringers. Maar dan Richard; komt ongevraagd voor me staan en vraagt of hij iets voor ze kan doen. "Wij hebben gewoon een gezellige klassenavond en d'r is verder niks bijzonders hier". Ik weet zeker dat door het bijna nonchalante optreden van Richard de twee vreemden onmiddellijk doorhebben dat hier niets te halen valt. Ze druipen af. Richard kijkt me triomfantelijk aan, zegt niks, maar geniet des te meer van zijn succes.

Het zijn voorbeelden uit het verleden, maar ze zijn er vandaag de dag nog steeds. Jongeren die de kunst van leven verstaan. Je moet het wel willen zien, want natuurlijk zijn jongeren soms geweldig lastig en begrijp je ze soms gewoon niet. Maar ik heb heel vaak ervaren dat als het er op aan komt, ze feilloos weten wat wel en wat niet kan. En misschien nog mooier: ze zijn er als het nodig is.

De belangrijkste les die ik heb geleerd is om je niet te laten misleiden door uiterlijk vertoon, de grote mond of de pet met grote klep. Jongeren weten heel goed waar het om draait in het leven.

Ik weet zeker dat wij van hen heel veel kunnen leren. Natuurlijk moet je ze soms behoorlijk bijsturen, maar neem jongeren vooral heel serieus. Ervaring leert dat zij ons dan ook heel serieus nemen. Misschien moet onze levenskunst wel zijn om het niet voor te zeggen maar voor te leven.

Hans Sybrandy, 5 okt 2015